

מאי קא עביר? ? וכי מה עשה השליח
המסכן שאתה מחייבין?!

והרי קרוב לאונס הוא, כיון שלא ידע
שמעות של הקדש הם, ולמה חייב
[תוספות]?!

היינו כהררין התלויין בשערה.

אמר רב אשי: מאי קושיא היא זו?! דלמא
לכן מעל השליח, מירי דהוה אשאר מוציא
מעוה קדש לחולין?!

כלומר: אין זה אונס אלא שוגג, וכל חיוב
על מעילה, בשוגג הוא?!

אלא אמר רב אשי: לא נצרכא אלא
לכדתנן:

נטל לעצמו אבן או קורה של הקדש, הרי זה
לא מעל בנטילה.

ואם נתנה הנוטל לחבירו:

הוא, הנוטל, מעל בנתינתו, שהרי הוציאן
מיד הקדש לחולין [רש"י].

וחבירו לא מעל לכשישתמש בהם, הואיל
ועל ידי מעילת הנותן כבר יצאו לחולין.⁽¹⁰⁾

ותלוי הוא בשערה, כי יש לתמוה, ולומר:
מכדי מישקל שקלה [הרי לקחה הנוטל], ואם
כן מה לי הוא [מה לי השאירם בידו], ומה לי
נתנה לחבירו, בין כך ובין כך יש לנוטל
למעול [על פי רש"י במסכת מעילה]?!

כלומר: הואיל והוצאה מרשות הקדש
חשובה מעילה, מה הפרש יש בין הוצאה

מרשות הקדש לרשותו, לבין הוצאה לרשותו
של אחר?!

היינו כהררין התלויים בשערה.

ודחינן: ומאי קושיא היא זו?! דילמא
כדפירשה שמואל.

דאמר שמואל: אף שהמוציא מרשות הקדש
לרשותו שלו חשובה מעילה, מיהו הכא
במשנתנו מיירי

בגזבר המסורות לו אבני בנין של הקדש יא-א
הוא דעסקינן, דכל היכא דמנחה, ברשותא
דידיה מנחה.

כלומר: אף קודם שנטלם לעצמו ברשותו
שלו היו מונחים, נמצא כשנטלם לא שינה
בהם כלום כדי שתהא חשובה הוצאה
מרשות הקדש.

ומפרשינן: אלא מסיפא, כלומר: סיפא של
המשנה, חידוש התלוי בשערה הוא:

בנאה בתוך ביתו, הרי זה לא מעל, עד
שידור תחתיה של האבן בשיווי שוה
פרוטה.

והרי יש לתמוה: מכדי כשבנאה בתוך ביתו,
הרי שנויי שנייה [שינה אותה] בכך שסיתתה
וקבעה בבנין, וכיון שכן, מה לי דר ומה לי
לא דר, הרי שינוי זה עצמו למעילה
ייחשב?!

היינו כהררין התלויין בשערה.

ודחינן: ומאי קושיא?! דילמא לכדרב,
כלומר: כפירושו של רב.

10. לשון רש"י: וחבירו לא מעל בכל שיעשה הוא בה, דהא דידיה היא, ועליה דהיאך לשלומי